І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь...
Т. Шевченко

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: „Svoboda", 81-83 Grand St, Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 70. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 15-го КВІТНЯ (APRIL) 1972 No. 70. VOL. LXXIX.

— Короткі вістки —

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР ВІЛЛІЯМ РОДЖЕРС промовляв у Вашингтоні на Генеральній Асамблеї Організації Американських Держав. Він сказав, що ЗСА могли б частково покращити свої відношення до Куби, коли б та країна відмовилась від підривної діяльности за кордоном „і тісного воєнного зв'язку із Совєтським Союзом".

ПРЕЗИДЕНТ РИЧАРД НІКСОН НАЙМЕНУВАВ негра Бенджаміна Гука, юриста з Мемфісу, членом Федеральної Комісії у справах комунікації. Це перший чорний громадянин, що його іменовано до тієї Комісії.

ЗА ДАНИМИ ФЕДЕРАЛЬНОГО УРЯДУ ЗЛОЧИННІСТЬ СЕРЕД ДІВЧАТ зростає тепер значно швидше, чим злочинність серед хлопців. Відсоток злочинів серед молоді від 10 до 17 років в 1970 році серед дівчат збільшився удвічі. Однак, у загальній кількості злочинів малолітніх переважають хлопці: у 1970 році хлопці вчинили 799 000 злочинів, а дівчата 252 000 злочинів.

ЦІЄЇ НЕДІЛІ З КЕЙП КЕННЕДІ ВІДЛІТАЮТЬ на Місяць астронавти в космічному кораблі „Аполло-16". Залогу корабля перевірили лікарі і виявили, що всі її члени в найкращій фізичній і психічній формі.

СТАН ЗДОРОВ'Я КОЛИШНЬОГО ПРЕЗИДЕНТА Линдона Джонсона продовжує з кожним днем покращуватись. Все таки колишній президент ще довший час перебуватиме під наглядом лікарів у Тексасі, в Сан Антоніо. Біля нього невідступно перебуває дружина, яка сказала, що від тепер не дозволятиме чоловікові багато їздити й виступати.

КОЛИШНІЙ ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР ДІН РАСК виступав у Декатурі, в клюбі „Ротарі" і сказав про майбутнє Південного В'єтнаму: „Поскільки ми вирішили вийти з В'єтнаму, ми повинні бути приготовані на погані новини". Дін Раск сказав також, що він припускає, що коли б у Південному В'єтнамі становище дуже погіршилось, то ті ж самі люди, які вимагали виведення американських військ із В'єтнаму — будуть обвинувачувати американський уряд у поразці.

ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА ПЕРЕВОДИТЬ ратифікаційну процедуру пактів неаґресії з СССР і Польщею. Правнича Комісія нижчої палати парляменту затвердила їх 13 голосами проти 12, — тепер вони мають перейти через Комісію закордонних справ, а в травні ц. р. перейдуть на пленум парляменту. Для ратифікації треба 249 голосів, — коаліція соціялістичного канцлера Віллі Брандта розпоряджає формально 250 голосами, а опозиція 246, але не є виключена „зрада" деяких членів урядової коаліції. Це справа великої міжнародної ваги.

У ПІВНІЧНІЙ ІРЛЯНДІЇ НАРОБИЛО великого шуму побиття у Белфасті 24-річної вагітної жінки, матери трьох дітей. Шість мужчин і дві жінки з підпільної Ірляндської Республіканської Армії напали на неї, прив'язали до вуличної лямпи, важко побили, облили фарбою і посипали пір'ям. Названа підпільна організація проголосила комунікат, в якому виправдує той вчинок тим, що та жінка, всупереч численним пересторогам, брала якісь наркотики й продавала їх іншим. Терор у Північній Ірляндії не припиняється, при чому знову вибухли бомби в Белфасті і Лондондеррі.

У БРИТІЙСЬКІЙ ПАРТІЇ ПРАЦІ ПРОДОВЖУЮТЬСЯ суперечки про те, чи Британія повинна приступити до Европейської Економічної Спільноти. Голова партії, колишній прем'єр Гаролд Вільсон, перевів на зборах парляментаристів тієї партії 129 голосами проти 96 внесення, щоби вимагати від консервативного уряду Едварда Гіта, щоб той поставив цю справу на всенародний плебісцит. Все ж, велика опозиція проти такої концепції потверджує, що уряд Гіта віднесе перемогу в цій справі, коли вона прийде під голосування в парляменті.

ЗЕМЛЕТРУС В ІРАНІ ЗРУЙНУВАВ дощенту 60 сіл і містечок, спричинивши також повінь рік, які зірвали й пошкодили мости й шляхи, що утруднило рятункову акцію. Припускають, що число жертв не менше 4.000, а тільки тому не було їх більше, бо це були бідні села з хатами з глини. Ціла фльотиля військових гелікоптерів довозить потерпілим ліки, харчі, накривала, шатра, перевозить ранених до шпиталів.

Гурток Любителів Мистецтва в Трой, отримав фінансову допомогу зі стейту

Трой, Н. Й. (М. Г.) — Ню-йоркська Стейтова Рада для справ мистецтва листом з 14-го березня ц. р. повідомила почесного голову Гуртка Любителів Мистецтва при УПЦеркві в Трой єпископа-номіната о. архимандрита Константина Багана, що ця Рада приділила допомогу в сумі $2,500 для діяльности Гуртка в ділянці розвитку українського мистецтва в околиці Олбані. Оригінально ця допомога була призначена на влаштовання Гуртком міжнаціонального фестивалю, одначе коли стало очевидним, що цей фестиваль не зможе відбутись протягом біжучого стейтового бюджетового року, Стейтова Рада приділила цю допомогу для влаштування українських імпрез.

Специфічно — стейтова допомога є призначена на покриття можливих дефіцитів, пов'язаних з влаштуванням Українського Мистецького Фестивалю, який відбудеться 30-го квітня ц. р. в Трой та з влаштуванням концерту Сумівського Хору „Прометей" з Торонта і їхнього танцювального ансамблю, який є запланований на 4-го червня ц. р. В програму Фестивалю входитимуть виставка ляльок пані Марії Гриневич з Чикаґа, в українських народних строях, та виступи місцевих мистецьких груп, між ними виступ недавно створеного жіночого хору Олбанської Округи під диригентурою пані Анни Базар. Концерт Сумівського хору „Прометей" в Олбані буде його останнім виступом на американському континенті перед його турне по Европі. Гурток Любителів Мистецтва, який контрактово зобов'язався влаштувати згадані імпрези до 15-го червня ц. р. є досі одинокою українською організацією в стейті Ню Йорк, діяльність якого знаходить фінансову підтримку стейтових властей.

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА

Філядельфія. — У суботу 15 квітня в Домі Студії о 4-й пополудні відчиняється річна Виставка праць Філядельфійського Осередку ОМУА та деяких запрошених гостей, між ними й Марії Дольницької з Відня та Галини Мазепи з Венесуелі. Будуть показані картини, скульптури, графіка і ткانини. Виставка буде відкрита до 23 квітня.

ВЛАДИКИ І ДУХОВЕНСТВО, ПРЕДСТАВНИКИ УРЯДУ І УСТАНОВ ТА ТИСЯЧІ НАРОДУ СУПРОВОДИЛИ В ОСТАННЮ ДОРОГУ МИТРОПОЛИТА УГПЦ БЛАЖЕННІШОГО ІЛАРІОНА

Вінніпеґ. — Минулих вівтірка і середи, 11 і 12-го квітня, у цій столиці Манітоби відбулися найбільш величні і зворушливі похорони померлого в середу 29-го березня Первоієрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Блаженнішого Митрополита Іларіона. В похоронах взяли участь всі Владики УГПЦеркви, Митрополит Української Католицької Церкви в Канаді Кир Максим Германюк, Архиєпископ УПЦеркви в ЗСА Владика Марко, Митрополит Грецької Православної Церкви та особистий репрезентант Патріярха Атенагораса і Екзарха Яковоса, численне духовенство, репрезентанти федерального і провінційних урядів, відпоручники численних установ і організацій та тисячі народу. Під знаком смерти Первоієрарха УГПЦеркви та його похоронів було в ці дні ціле місто, а місцеві і крайові преса, радіо і телевізія постійно передавали вістки і повідомлення про цю жалобну подію. Архиєрейські похорони почалися у вівторок, 11-го квітня в катедральному храмі Пресв. Тройці в Вінніпеґу відправою Панахиди під проводом заступника Митрополита Владики Архиєпископа Михаїла та з участю Владики Андрія і Архиєпископа УПЦ в ЗСА Владики Марка, який взяв участь у похоронах разом з головою Консисторії УПЦ в ЗСА о. протопресвітером Артемієм Селепиною та о. прот. Степаном Біляком, як також греко-православного Митрополита, особистого відпоручника Патріярха Атенагороса та Екзарха Іяковоса. Похорон у середу 12-го квітня почався відправою Архиєрейської Святої Літургії з участю згаданих Владик, Митрополита УКЦеркви в Канаді Владики Максима Германюка, о. митрата Василя Кушніра, президента КУК, репрезентантів Римо-Католицької та інших Церков, прем'єрів провінційних урядів Манітоби і Саскачевану, особистого відпоручника прем'єра Трудо та численного духовенства у заповненому по береги народом катедральному храмі. Після відправ тлінні останки спочилого Первоієрарха покладено на вічний спочинок на цвинтарі Св. Воскресіння, православній секції цвинтаря Ґлен Іден у Вінніпеґу.

Після похоронів відбулася траурна зустріч, під час якої промовляли, підкреслюючи заслуги спочилого Первоієрарха для Церкви і Народу, Владика Архиєпископ Андрій, Владика Митрополит Максим Германюк, Владика Архиєпископ Марко, грецький православний Митрополит та о. д-р Савчак, як також президент КУК о. митрат Василь Кушнір, сенатор Павло Юзик та головний предсідник УНСоюзу і екзекутивний віце-президент УККА Йосип Лисогір. Зустрічю проводив голова Консисторії УГПЦеркви о. прот. Д. Лучак.

Світлої пам'яті Блаженніший Митрополит Іларіон, Первоієрарх Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Під час Панахиди за спокій душі спочилого Первоієрарха в катедрі Пресв. Тройці в Вінніпеґу 11-го квітня.

В'єтнамські комуністи відкинули згоду Ніксона на переговори, як припинять наступ

Париж. — Голова американської делеґації на мирові переговори про В'єтнам на Паризькій так званій мировій конференції, амбасадор Вілліям Портер, вернувся в четвер 13 квітня до Парижу з Вашингтону і заявив на летовищі Орлі журналістам, що президент Ніксон повідомив був в'єтнамських комуністів, що він готов відновити переговори, що їх перервав був 23 березня ц.р., під умовою, що комуністи припинять свою офензиву у Південному В'єтнамі. Мовляв, американська делеґація не може переговорювати „під загрозою револьвера". Амбасадор Портер признав, що комуністична сторона закликала Америку до відновлення своєї участи у конференції, але він звернув увагу, що відбувати засідання не значить „переговорювати", бо американська делеґація, на виразне доручення від президента Ніксона, тому відмовилася дальше брати участь у тих засіданнях, що вони були зайвою витратою часу: комуністична сторона використовувала їх тільки для своїх ультиматумів і пропаґанди. Президент Ніксон передав свою згоду комуністам відновити участь у конференції 1 квітня ц.р. і мав вістку, що наступного дня комуністи те звернення отримали. Але в'єтнамські комуністи відповіли на те звернення Президента тільки поширенням воєнних дій у Південному В'єтнамі. Тим часом на тамошньому воєнному фронті комуністи віднесли новий поважний успіх, бо вони встигли захопити вже половину столиці провінції Бінь Лонґ, місто Ан Лок. Вислана з Сайґону відсіч оборонцям того міста не змогла пробитися крізь ворожий перстінь. Ан Лонґ лежить за 60 миль від Сайґону. Американське летунство продовжує важке бомбардування ворога. Комуністична офензива розпочалася 30 березня і ведеться на п'ятьох фронтах.

Найбільші телевізійні компанії будуть обвинувачені у монополізації ринку

Вашингтон, Д.К. — Представник Департаменту Юстиції заявив, що вже підготовляється обвинувачення великих телевізійних компаній у захопленні розвагового ринку і його незаконній монополізації. Названо такі великі телевізійні компанії: Колумбія Бродкестінґ Систем, Нешенел Бродкестінґ Компані, Амерікен Бродкестінґ Компані та Вайком Інтернешенел. Представник Департаменту Юстиції сказав, що незабаром проти тих компаній буде порушена судова справа, бо вони змонополізували для себе найкращий розваговий вечірній час. Колумбія Бродкестінґ Систем розіслала до 200 поєднаних з тією компанією станцій і установ заяву-вияснення, в якій сказано, що Департамент Юстиції ЗСА має на меті передати контролю над телевізійними програмами рекламовим аґенціям і продюсерам кінофільмів та взагалі не допускати до того, щоб Колумбія Бродкестінґ Систем продукувала розвагові програми й кінофільми. У дотеперішній практиці телевізійна компанія купує від приватних незалежних продюсерів 90% з усіх 21 години вечірнього, найкращого для телевізії часу, між 8-ою та 11-ою годинами вечора. Речники трьох головних телевізійних компаній повідомили, що вони чинитимуть опір такій урядовій політиці, як незгідній з усіма традиціями і прийнятою дотепер практикою.

Цієї суботи засідання Ради Директорів УККА

Ню Йорк — В Українському Інституті Америки цієї суботи 15 квітня у вранішніх годинах — засідання Екзекутиви УККА, а від 2-ї по полудні — Надзвичайне Засідання Ради Директорів УККА, на яке запрошені: члени Екзекутиви, Політичної Ради, Контрольної Комісії, Громадського Суду та вибраних Координаційною Радою 12 голів Відділів УККА. Крім різних справ, буде розглянено питання підготови до XI Конґресу Українського Конґресового Комітету Америки.

Улас Самчук доповідатиме в Дітройті в справі арештів в Україні

Дітройт (М. С.). — В неділю 30-го квітня ц. р., за тиждень перед великою маніфестацією українців Дітройту й околиць проти переслідувань українських патріотів в Україні, відомий письменник Улас Самчук виголосить в катедральній залі Української Православної Церкви св. Покрови доповідь на тему „За що їх карають".

Ця доповідь, як і кампанія висилки петицій до президента Р. Ніксона, до генерального секретаря Об'єднаних Націй К. Вальдгайма та сенаторів і конґресменів, а також маніфестація, до переведення якої готується Комітет Оборони Переслідуваних в Україні, є доказом того, що українці Дітройту не є байдужими до нової хвилі арештів і перманентного переслідування українських інтелектуалістів в так званій суверенній Українській „республіці". Доповідь Уласа Самчука відбудеться заходами місцевого Товариства Прихильників Української Народної Республіки.

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН ПЕРЕБУВАЄ З ОФІЦІЙНИМИ ВІДВІДИНАМИ В КАНАДІ

Оттава. — Президент Ніксон, якому товаришать пані Ніксон, державний секретар Вілліям Роджерс, спеціяльний дорадник Президента Генрі Кіссінджер і штаб фахівців різних справ, прибули в минулий четвер 13 квітня ц.р. до столиці Канади Оттави на 40-годинні офіційні відвідини. Назустріч йому вийшли канадійський прем'єр Пієр Елліот Трудо, генеральний губернатор Роланд Міченер і інші видатні канадійські діячі. Прилет Президента привітано 21-им гарматнім стрілом. З уваги на заповіджені ворожі Ніксонові демонстрації збоку канадійських комуністів і американських дезертирів, для яких Канада — поруч із Швецією — є головним прибіжищем, застосовано спеціяльні заходи охорони. Вечером того дня відбувся бенкет у честь американських гостей. На п'ятницю 14 квітня була передбачена промова президента Ніксона в канадійському парляменті, в якій Ніксон мав — за передбачуваннями преси — запевнити Канаду, що Америка шанує її як заприязненого сусіда і не має супроти неї ніяких економічних агресивних затій. Формальною притокою для відвідин Ніксона було підписання договору про спільне очищення Великих Озер, що розмежовують обидві країни. Від'їзд Президента був передбачений на суботу 15 квітня.

РЕКТОР УВУ ПРОФ. Д-Р ВОЛОДИМИР ЯНІВ ПРИЇХАВ НА ДВОМІСЯЧНІ ВІДВІДИНИ ДО ЗСА

Проф. д-р Володимир Янів

Ню Йорк. — Минулого вівтірка, 11го квітня приїхав з Мюнхену до Ню Йорку разом із своєю дружиною пані Софією, ректор Українського Вільного Університету проф. д-р Володимир Янів, з метою взяти участь у заповіджених уже відзначуваннях 50-річчя УВУ в Денвері, Лос Анджелесі, Сан Франсіско, Міннеаполісі, Клівленді, Блумінґтоні, Боффало і Дітройті. Відвідини Ректора в Америці триватимуть 5 тижнів, бо вже 20 і 21 травня він візьме участь у міжнародній зустрічі в Лондоні. Відвідавши в четвер, 13-го квітня, УНС і „Свободу", ректор проф. д-р Вол. Янів інформував, що головною метою його відвідин в ЗСА є не тільки участь у завершенні святкувань 50-річчя УВУ, що його в Ню Йорку, Ню Джерзі, Філядельфії, Вашингтоні та інших містах Америки і Канади відзначено вже минулого року, але рівночасно завершити й придбання фондів на фундацію, від якої залежатиме дальше існування цієї єдиної вільної української високої школи. Як відомо, УВУ акредитований міністерством освіти у Баварії та має всі університетські права, а недавно, у відомому конфлікті одного американського коледжу з проф. Ковтонюком, потверджено повну важливість докторських дипломів УВУ. Проф. д-р Янів згадав, що деяку фінансову допомогу одержує УВУ з дотацій баварського міністерства освіти, але ці дотації тепер залежать від рівночасної фінансової підтримки для УВУ збоку українського громадянства. Щоб таку тривалу пітримку забезпечити, минулого року, у зв'язку з 50-річчям УВУ, видвигнено думку і заплановано окрему фундацію, відсотки з якої покривали б найконечніші фінансові потреби УВУ. Минулого року зібрано на цю фундацію та ульоковано на відсотки в банку $ 25.000. Безпосередньою метою є в найкоротшому часі доповнити цю суму до 100.000 дол. Кінцевою метою фундації є чверть мільйона долярів, відсотки від яких — разом з іншими дотаціями — забезпечили б дальше існування та працю і розвиток цієї вільної української „Альма Матер", важливість якої унаглядне тепер новий похід комуністичного режиму в Україні проти українських інтелектуалістів.

Пенсилвенійський університет уділює ступінь доктора з українознавства

Філядельфія. — В Пенсильвенійському університеті було проведено дня 27 березня ц. р. т. зв. „прелімінарний" іспит, себто докторський кандидатський іспит з зазначенням українських предметів, як головних („меджор"). Кандидаткою була Лариса Залеська - Онишкевич. Її екзаменувала Комісія в складі трьох осіб: д-р Б. Слівіц-Шімшіц, д-р М. Баркер і д-р Н. І. Пазуняк, яка очолювала цю Комісію тому, що викладає там українські предмети в ділянці мови й літератури, що й були головними для кандидатки. Іспит Л. Онишкевич склала дуже добре, що й уся Комісія ствердила в офіційному протоколі. Факультет Слов'янського Департаменту уже потвердив тему для дисертації Л. Онишкевич з ділянки української літератури, а саме: „Новітня українська драма". Це вперше проведено в Пенсильвенійському університеті усний кандидатський іспит з українською філологією, як головним предметом.

Лариса Онишкевич осягнула ступінь магістра, М. А., з української філології, як основного предмету в 1969 р. в цьому самому університеті. Вона має тепер стипендію („феловшіп") від університету, на наступний академічний рік має признану вже стипендію для праці над дисертацією, як одна з небагатьох (на всіх 60 департаментів університету призначено всього 10 таких стипендій).

В наступному році будуть проведені на „греджуейт" рівні в обох симестрах виклади з ділянки українського мовознавства, а також семінар з новітньої української літератури в осінньому семестрі. Передреєстрація на ці предмети відбувається вже тепер. Ці предмети є вже подані в новому бюлетені „греджуейт скул" на р. 1972-73. Число кандидатів на магістерки й докторати з українських предметів в цьому університеті залежить лише від зацікавлення й настанови української громади й студентства.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

На прощання Первоієрарха

Із смертю 29 березня ц. р. у Вінніпезі в Канаді Блаженнішого Митрополита Іларіона, Первоієрарха Української Греко - Православної Церкви в Канаді зійшла в могилу безперечно незвичайна індивідуальність, кольоритна постать, високозаслужена для української Церкви й науки, видатний український патріот - державник, людина глибоких принципів, яка мріяла про велич України, де процвітали б обожувана ним рідна мова, наука, література і — Українська Автокефальна Православна Церква.

Блаженніший Митрополит Іларіон, у світському житті Іван Огієнко, помер на 91-му році життя, перейшовши численні щаблі світської і духовної кар'єри, виповнені працею для молоді, громади, народу. Народжений 15 січня 1882 р. в містечку Брусилові на Київщині в селянській сім'ї, Покійний мусів великим трудом здобувати освіту. Середню школу скінчив у Києві й Острозі на Волині, працював спершу як фельдшер, пляноючи далі студіювати медицину, але замилування до гуманістичних наук продиктувало йому перейти на історико - філологічний факультет Київського університету. Закінчив його у 1909 р., після чого спершу вчителював в середній школі у Києві, а потім став доцентом згаданого університету. З постанням Української Народної Республіки став професором української мови й літератури. За Гетьманату був ректором новозаснованого університету в Кам'янці Подільському й опікуном студіюючої молоді. Згодом був міністром освіти та віровизнань і на тому пості відзначився, як енергійний українізатор шкільництва та обмосковленої за царату Церкви. Коли Головний Отаман і Голова Директорії УНР Симон Петлюра переїхав з Кам'янця Подільського до Польщі, проф. Іван Огієнко став Головноуповноваженим Уряду УНР в Україні. Від 1920 р. жив спершу в Галичині, у Винниках біля Львова, потім викладав в учительській семінарії у Львові, був професором церковно-слов'янської мови на Богословському факультеті Варшавського університету. У 1931 році дістав ступінь доктора філософії у чеському університеті у Брні. Від 1931 року почав видавати й редагувати популярно - науковий місячник „Рідна Мова", який виходив аж до вибуху другої світової війни. Покійний вклав у той журнал не тільки великий труд і знання, але й багато серця, створюючи в ньому культ чистоти української мови. Другий, заснований і редагований ним журнал „Наша Культура" появлявся в 1935-1937 роках.

У 1937 р. проф. Іван Огієнко овдовів і в 1940 році перейшов через чернечий постриг та всі ступневі свячення. 19 жовтня 1940 р. три владики з варшавським православним митрополитом Діонисієм висвятили його на єпископа. 16 березня 1944 р. дістав звання Митрополита Холмсько - Підляського. Перший етап еміграції пережив на Словаччині, в Австрії і Швайцарії. До Канади прибув 19 вересня 1947 року. І щойно з його приїздом Греко-Православна Церква в Канаді, заснована 1918 р., стала Митрополією, обравши його на свого Первоієрарха. Інтронізація Митрополита Іларіона відбулася 10 серпня 1951 р. Коли в останніх роках Блаженніший Митрополит Іларіон уже знемігся, його обов'язки виконував Високопреосвященний Архиєпископ Михаїл.

Вже цей у найкоротших рисах накреслений життєпис Митрополита Іларіона вказує на різногранність праці, якій присвячував він усе своє довге трудяще життя. На кожному пості виявляв він надзвичайну совісність, обов'язковість, докладність, прецизність. Був людиною тугої, твердої вдачі, з почуттям великої дисципліни, сам віддавав максимум енергії у виконувані обов'язки й такої вимагав від інших. Покійний мав ту іскру фанатизму, яка власне й викрешує великі діла. Знаменитий організатор вкладав у кожну справу, яку виконував, всю свою душу. Мав високий авторитет ученого і з великою гідністю ставився до свого посту середньошкільного вчителя, університетського професора, ректора й міністра. Його авторитет церковного достойника скріплювало його глибоке знання історії Церкви й церковно - слов'янської мови.

Можна зрозуміти жалобу, яка вкрила вірних Української Греко-Православної Церкви у Канаді. Вони втратили не лише свого Первоієрарха, а й дійсного духового Провідника. І тому можна зрозуміти, що відклали вони похорон Покійного Первоієрарха аж до Світлого Тижня, на дні 11 і 12 квітня, щоб можна було влаштувати похорон якнайвеличавіше. Проводили його на вічний спочинок жаль, смуток, пошана і любов не тільки його пастви, але й усієї української громади, яка свідома, що не стало великої людини.

Степан Галамай

МОБІЛІЗУВАННЯ ВЛАСНИХ СИЛ, А НЕ ПОЛІТИЧНІ МАНІВЦІ

(4)

Справді, не знати чому д-р Сосновський вихопився з цитатою, як він подає, із книжки „Підстави нашої політики", виданої 1921 року. Чи ж зробив він це тому, що не кожний може заглянути до того видання? Навіщо цей маневр, коли існує друге видання з 1957 року, автором переглянене, і то не якесь „підпільне", але зовсім явне, видання ООЧСУ, яке всюди можна купити в книгарнях чи на складі ООЧСУ. Коли ж порівняємо цитату, наведену д-ром Сосновським у „Свободі", з відповідним місцем у книжці, виданій 1957 р., то починає трохи розкриватись таємниця, чому Сосновський взяв видання 1921 року. А саме у виданні 1957 р. зовсім немає тих слів, що їх навів д-р Сосновський, тобто твердження про те, що ніхто ще не визволився власними силами. Ми дуже добре знаємо д-ра Донцова та його твори і ставилися та ставимося до нього з найбільшою повагою, як до ідеолога-мислителя, який завжди і послідовно стояв за принцип власних сил.

Але приймімо на хвилину, що цей вислів взято з видання „Підстави нашої політики" 1921 р., як твердить д-р М. Сосновський. І тоді все таки насуваються два запити: а) чи не знав він про існування видання новішого, тобто з 1957 р.?, б) чи можна це вважати за „фер" поступування, коли береться перше видання і нехтується можливість, що автор зревідував своє попереднє твердження під впливом дальших студій або історичних фактів, таких, наприклад, як в и з в олення Альжиру таки власними силами? Якщо ж д-р Д. Донцов сам виправив, опустив чи скреслив цей вислів, то він краще за д-ра Сосновського знає, на чому він стоїть. І не думаю, щоб давав він право „воскрешати з мертвих" таку цитату з перед півстоліття.

Чи є це „фер плей"? Чи є це бажання допомогти Визвольному Фронтові в часі, коли на нього йде наступ з усіх боків і коли треба писати ще довші статті, щоб мобілізуватися всім для самооборони, а не для підважування концепції зовнішньої політики Українського Визвольного Руху?

Дотепер д-р М. Сосновський представляв себе як „новатора", а тут він чомусь повертається назад на 50 років, і складається так, як колись казав наш славний лицар Цяпка: „Щось то вже недоладу, раз їдемо допереду, раз дозаду"...

Яка ціль таких писань? Чи хоче автор сказати, що краще вів би українську зовнішню політику? Тоді варто було б йому знати: де, коли, як, з ким і якими засобами? Відомо, що ніякої зовнішньої політики д-р Сосновський не веде. Отже, чи не було б корисніше, ближче до мети, замість такої статті, що тільки викличе зайві непорозуміння — звернутись до відповідальних за зовнішню політику Визвольного Фронту?

Пригляньмось до наведеної д-ром М. Сосновським цитати уважніше. На початку він пропустив речення: „Ті сили, на які маємо спиратися в міжнародній політиці, це ані інтернаціональний соціялізм, ані пацифізм, ані вільсонізм, це мають бути ті сили, що не є ні такі індолентні, як дві останні, ні такі ворожі нам, як перша, які з одного боку являють собою реальну силу..." І далі д-р Д. Донцов називає ту силу, „на яку маємо спертися". Це — так званий імперіялізм е в ропейських держав". („Підстави нашої політики", вид. ООЧСУ, Ню Йорк, 1957, ст. 97).

З контексту ясно виходить, що д-р Д. Донцов відкидав і н т ернаціональний соціялізм — а хіба комунізм не зве себе інтернаціональним соціялізмом (і це стосується також червоного китайського інтернаціоналізму — С. Г.). Коли д-р Д. Донцов тоді згадував як силу, на яку має спертись українська зовнішня політика, европейський імперіялізм, д-р Сосновський мовить про червоно - китайський імперіялізм. Пощо така дезінформація? Пощо надуживати і знецінювати у своїх випадах проти концепції зовнішньої політики А-БН авторитети Д. Донцова та Я. Стецька? Адже відомо, що д-р Д. Донцов не міг би проповідувати орієнтації на червоно - китайський імперіялізм, бож і він для деякого уточнення в дальшому, на стор. 97 і на наступних пише про українські союзи з тією „імперіялістичною Европою", тобто про союз Хмельницького з Карлом Густавом (а все це пропустив чомусь д-р М. Сосновський), там же згадує Виговського — Гадяч, Дорошенка — Константинопіль, Мазепу — Швецію і т. д. Отже, у Д. Донцова логічно приходить те, що вирвав для своїх цілей М. Сосновський, а саме: „інші держави можуть бути „імперіялістичні" (тобто так їх можуть називати різні політики) чи „реакційні" — це нас нічого не обходить". Тим часом під рукою д-ра Сосновського так змайстровано цитату, що її можна прикласти й до червоного китайського імперіялізму.

Якщо м е т о ю М. Сосновського було підважити концепт Я. Стецька з допомогою цитати із Д. Донцова, то така безцеремонна поведінка з Д. Донцовим призводить не до компромітації Д. Донцова, а виявляє „журналістичну етику" того ж таки М. Сосновського.

Шкода, що д-р М. Сосновський, який претендує бути спецом від зовнішньої політики, не бере до уваги того, що сам през. Ніксон сказав, наприклад, в інтерв'ю для „Тайму" (збудувати структуру миру — ми сказали б миру могил народів, що прагнуть визволитись), і не звертає вістря свого пера проти ворогів української самостійности, а натомість підважує тяжким трудом здобуті для української визвольної політики успіхи (наприклад, „прорубування вікна в світ для України" хоч би через Азію, коли майже неможливо через Вашингтон). Шкода також, що творець зовнішньо-політичних мрій не завдає собі труду простудіювати масивного матеріялу про стосунки і „прикордонні спори" поміж СССР і червоним Китаєм, бо тоді було б йому ясно, що на війну між цими двома колосами аж ніяк не можна розраховувати. Протягом років їздять окремі комісії з Кремлю до Пекіну та з Пекіну до Кремлю і чого доброго одної днини ці спори поладнають. І що тоді скаже д-р М. Сосновський?

Йому б не завадило прочитати ще й статтю п. Гута-Кульчицького у „Віснику ООЧСУ", з якої він міг би зміркувати, що всі фактори промовляють за експансію червоного Китаю в напрямі південного сходу, а не в напрямі Совєтського Союзу.

Нічого незвичайного немає в тому, що на революційно - визвольний табір, ОУН-АБН нападали, нападають і нападатимуть скептики, мінімалісти, „реалісти". Але власне всі ті на-

(Закінчення на стор. 4-ій)

В. Чапленко

ДЯКУЮ ЗА ВІДГУКИ!

(2)

Спробував я був запитати телефонічно батька про цю справу, він сказав, що син хотів би дещо змінити в лібретто, я не був проти змін, бо це право композитора, але й після цього усе заглухло. Здогадно я пояснив це тим, що цей батько „панів любить", а в моїм же лібретто „панів" не ідеалізовано. До речі буде сказати, що лібретто написане не на підставі повісти „Пиворіз", а на основі моєї комедії „Купідонові стріли", що її також видано у Кракові за „медового місяця", хоч і з викресленнями та із зміненою без погодження зі мною назвою „Знайдений скарб" (у мене ця комедія тоді звалася „Велика дивовижа").

Ще один „галицький" композитор, що йому я надіслав це лібретто, навіть не повідомив, чи одержав його.

Тим то мені було приємно, що маестро А. Рудницький, одержавши лібретто, негайно написав мені про нього. Але з того факту, що він хоч і відкинув надіслане лібретто, але запропонував мені написати якесь інше, хоч би й не на українську тему, я зробив здогадний висновок, що йому, як і отому батькові родини, не вподобались тема й характер твору. Та от тепер шановний маестро підтвердив той мій здогад, написавши: „Одруження пиворіза" не відповідало мені ані своїм заголовком (? — В. Ч.), ані тематикою (? — В. Ч.), ані змістом та його побудовою". Звичайно, заголовок можна було змінити, але теми й змісту ніяк було, а це останнє було не прийнятне для еміграційно - „галицького" композитора. Тож я й слушшно використав цей факт для „ілюстрації" своїх міркувань про таку творчість.

Чи перебільшене „сиротіння"?

Я з особливою приємністю мушу відзначити, що на мою сумну статтю відгукнулась колишня редакторка журналу „Наші Дні" і відома наша письменниця М. Струтинська. У своїй статті „Щоб перебільшено не „сиротіти", надрукованій у „Свободі", ч. 41, з 3 березня ц. р., вона заторкнула два моменти з мого „сиротіння" серед переважно західньоукраїнського походження еміграційного суспільства — мовного „бар'єру" і певної настороженості „г а лицьких" письменників щодо моєї творчости. При цьому перший момент вона розширила до обсягу цілого курсу історії української літературної мови, в якому тільки й можна з'ясувати, чому одні явища нашої народної мови мусять відпасти, а інші поширитися на всю мовну територію України, ба й на еміграцію.

Річ ясна, що цього питання з'ясувати в цій маленькій нотатці аж ніяк не можна, а тому я тут можу тільки поінформувати цікавих, що в повному обсязі цю справу я з'ясовую в моїй новій книжці „Історія нової української літературної мови" що ось уже понад два місяці „йде" з Мюнхену, де її надруковано, — „йде" і ніяк не може „дійти" до Америки. Суттєвіше я мушу відповісти на питання, чи я „перебільшено сиротію", а також з'ясувати м о ю „справжню помилку". У шановної авторки ці два моменти поєднані в одному „вузлі", і тому мені легше на те й те відповісти. У даному разі мова йде про мою журбу з приводу того, що я ні від кого із західньоукраїнських письменників не чув будь - яких відгуків на мою творчість, за вийнятком, може, тільки перших вражень у Львові від „Пиворіза".

Авторка цитує це місце повністю, включаючи й заввагу про рецензію на „Пиворіза" в журналі „Наші Дні", а ця заввага нібито й виявилася моєю „справжньою помилкою". У повному тексті моєї статті, в тому місці, звідки взята цитата, видно, що ця моя журба пов'язана з тим, що я ні з ким із письменників - „галичан" не зміг подружити і що внаслідок цього я ніколи не чув приятельських, хоч і необов'язково позитивних відгуків на появу моїх творів, таких, як кожного разу чув хоч би від небіжчика Ф. Мелешка чи інших східньоукраїнських письменників, з якими я листуюся (на жаль, без їхнього дозволу я не можу називати їх на прізвища). „Офіційні" рецензії на мої твори зрідка писали й „галичани", але живого творчого взаємлення я з письменниками - „галичанами" не мав.

Як відомо, не були й не є дуже „ідилічні" мої відносини і з деякими письменниками - „східняками", але призвели до цього не розбіжності в розумінні літературної творчости, а мої критичні статті, що не були торговельними оголошеннями у формі рецензій. Показовим у цьому розумінні був недавній до мене лист одного видавця - „східняка" з просьбою... не писати рецензії на його видання, бо, мовляв, його ж треба продати. Проте таки „східняк" д-р О. Воропай (я називаю прізвище з огляду на опублікованість цього факту) запротестував проти викреслення моєї творчости в „Енциклопедії українознавства". Ніхто з „галичан" проти цієї явної несправедливости ані писнув.

У зв'язку з моєю статтею про „сиротіння" один „східняк" написав мені, що мою творчість згадано в англомовній „ЕУ". Я вдячний тій добрій душі, що не забула про мене, але англомовна „ЕУ" не має такого значення, як українська, призначена для українського народу. Для чужинців мають однаково нульове значення прізвища „Васильківська" і „Чапленко", а от коли перше є в „хронологічній таблиці" української „ЕУ", а другого там немає, то це вже має для останнього виразно зловісну вимовність. І це зроблено не в поневоленій Україні, а у вільному патріотичному українському суспільстві, про яке я так мріяв, живши в мертвущім для творчости царстві більшевицького тоталітаризму! Це так вільні українці підсумували справу всього мого життя — мою напружену боротьбу за повноцінність українського мистецького слова, за збагачення українського письменства! Чи може бути для письменника ще більше „сирітство"?

А тепер про мою „справжню помилку". Редакція „Свободи" може посвідчити, що оту заввагу в дужках я вписав пером між рядки машинопису. А що це було в останню мить перед відпісенням листа на пошту, то в мене замість „а рецензія в „Н. днях" і тоді була й неґативна" вийшло „була неґативна", тобто я пропустив літеру „й". Я, звичайно, не міг забути позитивної рецензії мого прихильника Ю. Г., алеж була й негативна рецензія д-ра Р. Є. І я її мав на увазі. Чи, може, вона була не в „Наших днях"?

Але я щиро вдячний пані редакторці М. Струтинській за те, що вона рецензію Ю. Г. для мене відновила, бо я її не вивіз зі Львова. Дякую також уже обом авторам відгуків на мою статтю, бо ці відгуки показали, що я промовив не в порожнечу. Прикро тільки, що справа звелася лише до мого „сиротіння", хоч я мав на увазі всіх наших письменників на чужині, і можна було сподіватися, що відгуки будуть у цьому сенсі.

(Кінець).

З НАШИХ БУДНІВ

Стрий чи Підгайці?..

З правдивим зворушенням прочитав отриманий перед Святами і надрукований урядово на машинці великодній привіт Головної Управи Комітету „Підгайці" в Дітройті, з підписами голови ГУ, інж. Василя Колодчина та інших „офіцерів". Велика це для мене честь і шана, майже така, як відзначення грамотою о. Григорія Грушки. Куди нам, дорогі земляки-бібрецани, рівнятися тепер до підгаєчан після того, як відвічний лютий ворог забрав нашому повітові його історичну назву, а саму столицю Бібрку, місто старовинніше за Львів, обернув на просте село...

Ми можемо хіба з тихими заздрощами спостерігати цей могутній регіональний рух, що його розвинув Комітет „Підгайці" з його централею в Дітройті, з його активними осередками в Торонті, Ню Йорку, Клівленді тощо. А під кінець минулого року заіснували два важливі факти, які поставили підгаєчан на голо всіх регіональних груп ЗСА і Канади, коли „Українцем 1971-го року" вибрано підгаєцького „цісаря", інж. В. Колодчина, а звання Кралі Канади здобула п-на Донна Савицька, що по матері теж походить з Підгаєччини. Ну, скажіть, друзі регіональні, котрий ще з Комітетів може похвалитися такою знаменитою парою?.. Якби так до цієї пари додати ще — хоч може й не треба — ред. Івана Дурбака, тоді Комітет „Підгайці" всіх нас має „ібер", — як казали колись у Львові. Тим то з таким великим зацікавленням жде екзильна громада на появу підгаєцького „Збірника", що готовиться до друку в Ню Йорку, під редакцією д-ра Петра Гоя (просимо не помішати з п. д-ром Гноєм!).

Алеж в останньому часі, саме в зв'язку з святкуванням 70-річчя Е. Козака-Ека, підняли голову і наші стрияни, котрі, як їм вигідно, називають себе ще й бойками. На своїй зустрічі в Ню Йорку вони прилюдно, перед цілим світом заявили, що не в Підгайцях чи якомусь Заваловi, а в історичному селі Гірне коло Стрия прийшла на світ славетна трійця: Едвард Козак-Еко-Гриць Зозуля! Звичайно, навіть з додатком редактора Дурбака, підгаєцька „двійка" не може рівнятися з тією стрийською „трійкою" в одній особі, доказом чого був небувалий ювілейний бенкет на честь Е. Козака в Дітройті, при участі 500 люда, його, Екових, шанувальників!

Тож не диво, що Ню Йорк теж не хотів пасти задніх за Дітройтом, тим паче, що і в нашій Метрополії є поважний контингент бойків-стриян, котрі мають свого енергійного лідера в особі знатного бойка лемківського роду, д-ра Ярослава Падоха. Так, з ініціятиви стриян і пластунів - червонокалинників, при співучасті мистців, журналістів та письменників, постав тут Комітет, що підготовив товариську зустріч з Еком, з нагоди його 70-річчя. Приємно відмітити, що, не дивлячись на регіональні різниці, Комітет „Підгайці" дав стриянам всебічну підтримку в цьому підприємстві. Хай живе регіональна соборність!

І к е р

о. М. М. Соловій, ЧСВВ
Оттава, Університет св. Павла

НА МАРҐІНЕСІ БРОШУРИ ПРО ПАТРІЯРХАТ

(3)

І так, зовсім слушно о. Поспішіл завважує, що деякі потягнення наших Владик не були вільні від особистих мотивів і мало згідні з приписами таки власного, східнього ц е р к о вного права. Це правда, що між Владиками дійшло до непорозуміння, навіть гострої виміни думок, але це тільки виказало, що Владики не могли піднестися понад свої власні погляди й амбіції, і що в такий спосіб вони самі пошкодили позитивному полагодженню самої справи. Треба подивляти автора, що відважився на таке об'єктивне трактування та безсторонню критику. Бо серед нашого розвогненого пристрастями та емоціями церковного середовища відважитися на об'єктивну критику таки самих наших Владик — це справа небезпечна. Наша „церковна громада" звикла до критики, яка сиплеться, як з рога обильности, на Ватикан, кардиналів Римської Курії, Східню Конґреґацію, як теж на „своїх ворогів" справи Патріярхату, але наша громада не може допустити і обурено реагує, коли хтось відважиться зробити будь-яку критичну заввагу щодо способу поведінки, вживання метод і самого ставлення збоку провідних чинників серед нашої Єрархії.

Отець Поспішіл старається це вияснити характером, психічною вдачею деяких наших Єрархів (стор. 25-27), але він також звертає увагу на деякі факти, кроки і виступи наших Владик, що ніяк не можуть бути оправдані, коли їх оглядати під кутом зору самого східнього права, і давнього (перед(со-борового), і новішого. Це гірка правда, що наші Владики виросли, виховалися й оформили свої погляди на устрій і спосіб ведення Церкви — „на февдальних традиціях" (стор. 26), але пощо правду замовчувати перед самим собою? І чи таке замовчування справи помагає „нашим інтересам"? Чому ж деякі документи-листи до і від наших Владик у справі Патріярхату були опубліковані „приватною" дорогою? Чому Владики не поступають на основі прямого договорення і перевірення своїх домагань у світлі канонічного права? Багато є в нас відкликів до Ватиканського Собору, до постанов Декретів про Східні Церкви і Екуменізм! А чому немає відкликів до догматичної конституції про Церкву, де ясно визначено становище Єпископа і його відношення до надвладної юрисдикції, яку мають Папи, Собори, Синоди, Архиєпископи, Митрополити в межах канонічного права, історичної традиції та самої догматики (екклезіології)?

Справа Патріярхату й українська преса

Вартість брошури Поспішіла-Лужницького лежить - між іншим — і в тому, що вона дає дещо таке, що його тяжко знайти в нашій українській пресі. І тут також треба похвалити наших авторів за те, що справу Українського Католицького Патріярхату поставили не так, як, наприклад, ми бажали б її бачити, як про це пишеться й говориться, але так, як вона є, була і повинна бути.

Ми, українська громада на еміграції, звикли всі справи оцінювати з нашого „еміграційного" становища, яке часом покривається з „груповим", „партійним" і „політичним" становищем, або навіть коли й підносимося понад особисті чи групові заінтересування, то й тоді не раз діємо під пресією „публічної опінії". Це, на превеликий жаль, сталося і у випадку з Українським Патріярхатом!

Монсеньйор о. В. Поспішіл згадує при кінці брошури про „Міт спротиву" („The Myth of Defiance"), себто про пресові повідомлення у зв'язку із Синодом наших Владик у Римі, в днях від 31-го жовтня до 5-го листопада. Згідно з тими повідомленнями, які облетіли світову пресу, Українські Владики знехтували забороною Ватикану і відбули Синод. Автор тут згадує тільки про звіт Б. Фіске, пресвітерянського духовника, який в той самий час (жовтень-листопад 1970 р.) був у Римі, як репортер „Ню Йорк Таймсу" і звітував про перебіг Папського Синоду в Римі. Цей Б. Фіске, сам редактор „релігійних вістей" для щоденника „Ню Йорк Таймс", так представив Синод Українських Католицьких Владик у Римі, що надав йому характер виразного спротиву, бунту і непослуху супроти самого Папи і Ватиканської Курії. Але крім Б. Фіске і „Ню Йорк Таймсу" в тому самому дусі звітували теж інші міжнародні пресові аґенції та впливові часописи.

Та про це наш загал вже достатньо повідомлений, як теж дійшло до відома, що вістки про „бунт-непослух" наших Владик були видумкою і неправдою. Та мало хто знає, або навіть і ті, що знають про це, не стараються цей факт вияснити. І так, наприклад, у „Віснику" в Чикаго, ч. 22 (77) з 14 листопада 1970 р., стор. 2 і 4, довідуємося: „Миряни, так присутні в Римі, як і в широкій діяспорі, своєчасно довідалися про цю спробу (Ватикану) о с т а н ньої хвилини припинити Синод, і належно зареаґували. Вони дали повну підтримку Владикам і закликали їх не піддатися пресії. Немає сумніву, що цьому допомогла і міжнародна преса, яка драматизувала розвиток подій, подекуди переяскравлюючи становище українських Владик відбути свій Синод „всупереч волі Ватикану" . . .

Те, що редактор „Вісника" з Чикаго п р о м о вчав, є факт, що джерелом повідомлення міжнародної преси про „непослух-бунт" наших Владик були не Б. Фіске, міжнародні пресові аґенції чи органи, але таки наші миряни! Отець В. Поспішіл, згідно з правдою, пише, що Б. Фіске з „Ню Йорк Таймсу" ... „некритично повірив інформаціям, які одержав від репрезентантів українського патріярхального руху", які в тім самім часі були в Римі, щоб „припильнувати" справи Українського Патріярхату. І так трапилося, що присутні під час Синоду наших Владик у Римі наші миряни і самі зрозуміли цей Синод як „непослух-бунт" нашої Єрархії проти Ватикану і в такій самій формі „передали цю викривлену думку („this distorted view") панові Фіске ... 4 (стор. 71).

І каже о. Поспішіл: „В дійсності нічого такого в Римі не трапилося, що можна б схарактеризувати як „бунт - непослух" ... Навпаки,, „нічого п о д і бного в Римі не було, нічого такого роду Владики не задумували, нічого з такого роду ніхто навіть не пробував (зробити)". І подає о. Поспішіл: „Треба жалувати, що пресова служба „Ню Йорк Таймсу" розголосила через радіо оце помилкове враження і змусила українських Владик по цілому світі наново потвердити їхню льояльність до Апостольської Столиці перед католицькими церквами їх власних країв . . ." (стор. 71).

(Далі буде)

ЗВЕРНЕННЯ
ДО УКРАЇНСЬКИХ ГРОМАДЯН, УСТАНОВ І ВИДАВНИЦТВ

Науковий Центр Дослідження Етнічних Публікацій у Кентському Стейтовому університеті активно займається дослідженням українських публікацій і історії українців в ЗСА.

У пляні праці визначено ділянки: 1. розбудова україніки в бібліотиці КСУ; 2. бібліографічні та історичні дослідження; 3. започаткування систематичного опитування українських діячів для зібрання першоджерельних матеріялів про побут і діяльність українців в ЗСА (т. зв. „орал гісторі"). Вирішено підготовити до видання перший повніший довідник українського життя — Ukrainians in U.S.A. A Reference Guide. Ця публікація подасть основні дані про українське церковне, культурне, суспільне, наукове, професійне, економічне, політичне й інші ділянки життя української спільноти. Окремий розділ буде присвячений історії українців в ЗСА, а в окремій частині довідника подасться список церков, шкіл, професійних і інших установ, а також список української преси. Окрему увагу присвятиться ролі українських братських союзів. У дальшому плянується підготовити до друку історію українців в ЗСА.

Дослідчий Центр тісно співпрацює з Українським Історичним Товариством і іншими українськими установами, які займаються вивченням історії українців в ЗСА.

Реалізація запроєктованої програми у великій мірі залежатиме від фінансової допомоги українських установ і громадян, які розуміють вагу документації українського життя в ЗСА і вкладу української громади в загальне американське життя.

Проситься надсилати добровільні датки банковими чеками з призначенням:

Усі пожертви можна відтягати від федерального податку.

Також просимо видавництва і редакції надсилати їхні видання (книжки, календарі, журнали і т. д.). Кошти пересилки окремих колекцій покриє університетська бібліотека. Віримо, що українські установи й громадяни підтримають цей почин і доможуть зреалізувати визначений плян праці.

Усі видання і листування просимо надсилати на адресу:

Professor Lubomyr R. Wynar
Program for the Study of
Etnic Publications
Kent State University
Kent, Ohio 44242

Загин „Титаніка"

(„Свобода", ч. 16, 18 квітня 1912)

„НОВИНКИ. Величезна катастрофа на повнім морю. Найбільший на світі парохід „Титанік", власність Вайт Стар Лайн компанії, наїхав в дорозі з англійської пристані Савтгемптон до Ню Йорку на величанську ледяну гору і розбився. Катастрофа лучилася на повнім мор'ю о годині 10.45 вночі з неділі на понеділок сього тижня. З розбитого корабля понеслася сейчас бездротним телеграфом тривожна звістка, взиваючи якнайскоршого ратунку. Сю вістку перейняли три інші пароходи, що находилися в недалекім віддаленню від потапаючого „Титаніка" і поспішили йому на поміч. Заки приспіли на місце катастрофи, „Титанік" був уже на дні океану, що в тім місци глубокий щонайменше на дві англійські милі. Розбитий пароплав держався на поверхні ще повних чотири години; по упливі сього часу пірнув в глубину разом з усім своїм набором і з всіми людськими достатками. Сам затонувший „Титанік" вартував около 10 мільйонів долярів . . . Та се ще невелика річ, бо звісно, що гроші набута річ. Але в тій страшній катастрофі погибло 1.500 осіб . . . Тисяча п'ятсот людей пішло на жир морським рекінам . . ."

ЗАМІСТЬ ФЕЙЛЕТОНУ

100-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ЕКА

Допис власного кореспондента „Свободи" зі Львова 2002 року

ЛЬВІВ. — Вістка про 100-літній ювілей Едварда Козака і відкриття з тієї нагоди пам'ятника Екові у Львові, розійшлася блискавкою по всій Україні і скрізь викликала великий ентузіязм. В сонячний першоквітневий день перед львівським театром зібралися непроглядні маси народу, заповнивши густо Гетьманські вали і сумежні вулиці. Кожен хотів на власні очі побачити славетного мистця, патріярха української карикатури, а також його численну родину, приїзд якої заповіджено з усіх континентів. На бальконах та у вікнах усі місця були давно викуплені, а всі дерева обліплені батярами. Не вистачило жетонів з портретом ювілята, а його альбом „10 тисяч карикатур" розпродано за кілька годин. Учена рада Академії Наук видала словник мови Гриця Зозулі, і народ у книгарнях повибивав шиби, коли оповіщено, що всі примірники розкуплені. Кожен з цікавістю поглядав на закритий полотном монумент, твір Микити Козака, молодого надійного скульптора, правнука Едварда.

За кілька хвилин перед полуднем почалося хвилювання й озвалися оклики: їдуть, їдуть! Міська оркестра поліцаїв і пожежників загриміла в труби й бубни. Оперний хор, із славетним басом Боднею, ждав на бальконі театру, щоб і собі приєднатися до народного свята. Насамперед появилися два автобуси, з яких висипали внуки і правнуки ювілята й уставилися шпаліром біля пам'ятника. За автобусами у відкритій заквітчаній лімузині показався сам Еко. Підпираючись палицею, він виліз з авта, але, почувши звуки маршової музики, поклав палицю на плече, по-вояцькому, і бадьорим кроком пошкандибав до пам'ятника. Тут його посадили в подушку на позолоченому кріслі і почалися промови і привіти: від президента Спілки стрийських мистців, від заснованої Еком Всеукраїнської Академії карикатури, від Об'єднання письменників „Слово", зокрема його секції гумористів, очоленої її президентом, сідочлавим Іваном Керницьким. Бургомистр Львова під оплески публіки врочисто проголосив, що вулиця, при якій Еко колись почав редаґувати „Комаря", перейменована на вулицю Едварда Козака, а на домі редакції прибито пропам'ятну таблицю.

Настала велична хвилина відкриття пам'ятника. Заворушились оператори телевізійних апаратів, бургомистр потягнув за шнур і полотно опало. Захоплення народу межувало з гістерією, одна дівчина з банкою бензини конче хотіла себе спалити, щоб тим увіковічнити ту історичну хвилину, але банку поліція встигла вчас їй відібрати. На пам'ятнику показалася монументальна постать Лиса Микити, з писком, подібним до фізіономії Ека, бракувало лиш окулярів та краватки-мотилька. Молодий скульптор показався віртуозом перевтілення. Лис Микита тримав у лапі списа в формі великого пера, яким простромлював семиголового гада під ногами. На першому пляні були пластично віддані голови Леніна, Сталіна, Гітлера і Хрущова, а далі, в тіні хвоста, ще й інші. Знову загриміла оркестра пожежників, підсилена сиренами, але понад усім голосніше дзвенів голос українського соловія Бодні.

Еко, мов закам'янілий, деякий час вдивлявся в пам'ятник, аж похилив свою старечу голову низько на груди і сльози почали котитися з його окулярів. Він схлипував, видно, зворушений до глибини душі, а його рука судорожно стискала палицю.

Після симфонії, ґросмайстер бенкету Микола Понеділок, витираючи піт з лисини і налягаючи на ногу, підійшов до мікрофона й урочисто проголосив, що відкриття закінчене і всіх, хто має квиток на бенкет, запрошував до спортового палацу. Всі 1.000 столів, казав він, викуплені, і він перепрошував тих, хто вже не міг дістати квитка.

В час, коли спортова арена поволі заповнялася, в окремому приміщенні палацу відбувся коктейл, на який запрошено тільки членів найближчої родини Ека і приятелів. Між щасливцями був і Ваш кореспондент, бо навіть редактор нюйоркського „Таймсу" не отримав запрошення. Спочатку одначе тут відбулася драматична і несамовита сцена, яку наш журналістичний обов'язок каже нам передати так, як вона відбулася. Отож, підійшовши до залі з коктейлем, ми почули звідти крик. Увійшовши, ми побачили, як старий Еко обкладав палицею правнука Микиту, який заслонявся руками і кричав: „прадзядзю! прадзядзю!". А Еко вигукував: „Ти драню, виродку! Осле 14-ий, бевзю 15-ий, йолопе парканадцятий! Що ти наробив?"

Показалося, що Еко стискав палицю і заливався сльозми під пам'ятником недаремно! Бистре око дідугана відразу помітило, що три інші голови гада, які знизу годі було добре розглянути, належали проф. Добрянському, президентові Лисогору і д-рові Осінчукові! Справді, скандал був на міру світову!

Ми встигли вчас вирвати з рук озвірілого Ека його правнука. Той боронився, що свої типи взяв він з карикатур прадзядзя, не придивляючись, до яких політичних таборів хто належав. Він покликувався на свободу творчости, яку ґарантувала українська конституція. Одначе після довшої дискусії вдалося його намовити, щоб він уночі відтяв ті три нещасні голови і найшвидше замінив їх іншими.

На цьому стало і всі подалися вниз на арену, де нетерплячий народ уже повитягав з кишень і торб власні пляшки і сам відзначав сторіччя. Бенкет вийшов на славу, лиш під кінець виникли деякі світоглядові непорозуміння між студентами Львівської Академії Мистецтв. А саме, студенти-психодеструктивісти з гуртка ім. Юрія Соловія обкидали малопристойними словами та оселедчаними хвостами прихильників реалізму з Т-ва ім. Яця Гніздовського. Пішли в рух кулаки і пляшки, дехто з гостей був потурбований. Але шановному Ювілятові і Вашому кореспондентові вдалося своєчасно опустити арену і так оминути каліцтва.

Так то славно і гідно Україна відзначила ювілей Ека. Тут треба згадати, що Еко — член УНС і завжди точно платив свої вкладки. Спочатку бенкету величезний ентузіязм публіки викликала передана через космічний сателіт телеграма з Джерзі Ситі, що уряд УНС на спеціяльному засіданні вирішив з нагоди сторіччя свого члена звільнити його від плачення дальших вкладок.

Сяйчор

В УКРАЇНІ ВСТАНОВЛЕНО „ПРЕМІЮ ІМ. МАКСИМА РИЛЬСЬКОГО"

Київ. — За повідомленням газет з 5-го квітня так зв. Рада міністрів Української ССР вирішила встановити щорічну літературну премію імені поета Максима Рильського. Її будуть видавати за найкращий переклад на українську мову „творів письменників народів СССР, братських народів соціялістичних країн і проґресивних авторів капіталістичних країн, а також за переклади на мови народів світу творів української літератури". Премія імені Максима Рильського буде щороку видаватися 19-го березня — в день народження поета. Максим Рильський, крім оригінальної поетичної творчости, залишив кілька першоякісних перекладів, зокрема з польської „Пана Тадеуша" А. Міцкевича.

Академія в честь Тараса Шевченка в Міннеаполісі

Заходами Управи Відділу УККА на Міннесоту відбулася 12-го березня ц. р. в Українсько - американському Домі урочиста академія, присвячена пам'яті Тараса Шевченка. Академія почалась національним гимном, який при фортепіяновім супроводі Кіри Цареградської, відспівав соліст хору Дніпро, — Славомир Луців. У вступному слові Василь Станиславів підкреслив, що ідеї Шевченка не тільки, що не переживаються, а стають ще могутнішою силою та дороговказом на шляху до великої мети.

Опісля деклямували п-і О. Колісниченко та інж. В. Вовк. Реферат про останні місяці життя поета, смерть, похорон, перевезення на Україну та похоронення на Чернечій горі біля Канева, сказала п-ні інж. Соловей.

З двома фортепіяновими композиціями виступила Марта Пакуляк. Ця молоденька студентка музичної школи Мек Філ при університеті Міннесоти, яка щойно вдруге виступає перед своєю громадою, своєю грою полонила слухачів.

Місцеві пластуни Юрко Тисовський, Орест Корсунський та Оксана Дорош виступили з рецитацією. Місцева Пластова Станиця зачинає чимраз більше активізуватися.

Капеля бандуристів ОДУМ виступила під мистецьким керівництвом інж. В. Вовка у повному складі 9 дівчат і двох хлопців з добре дібраними в'язанками пісень. Їхній виступ складався з 3-ох частин. Не знаю чи є який інший на світі інструмент, щоб на ньому можна було краще віддати таку скалю настроїв, як на бандурі. Авдиторія не вмовкала від оплесків.

Співачці Оксані Бринь не тільки належиться признання за високий рівень виконуваних пісень, але й за запал, з яким вона відноситься до нашого національного сезаму — пісенної творчости. В п-і Цареградській вона має щиру подругу в спільній праці.

Хор „Дніпро" під мистецьким проводом о. М. Бриня відспівав теж кілька пісень. Хор „Дніпро" є сильною одиницею і можна сподіватися, що він передасть любов до рідної пісні молодшому поколінню, яке вже підсилює його ряди.

В. Пакуляк

У ГАРРІСБУРГУ, Па., СУД ЗАСУДИВ СВЯЩЕНИКА Філіппа Берріґена за те, що він передав нелеґально листа з федеральної тюрми в Люїзбурґу на волю. Але покищо не винесено ніякого рішення щодо більш важливих обвинувачень о. Берріґена і шістьох інших осіб — у змові викрасти дорадника президента Ніксона Кіссінджера та в плянуванні зірвати опалення федеральних будинків у Вашингтоні.

СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ ДОПОМАГАЄ Індії у розбудові її морської фльоти і портових споруд — заявив індійський міністер оборони Яджіван Рам у парляменті в Ню Делі. Зокрема, Совєти помагають індійцям будувати власні підводні човни.

ПОДЯКА

З Божої Волі відійшов від нас у Вічність
29-го лютого 1972 року

бл. п.
АННА із СИВАКІВ-ПІГУЛЯК

наша невіджалувана Дружина та Мама одинокого сина.

В нашім гор'ю та смутку, ми відчули багато співчуття й щирої приязни від усіх наших Приятелів та організацій міста Сиракюз, що своєю присутністю вшанували пам'ять Покійної — за що ми складаємо нашу щиру подяку.

Особливо ми дуже вдячні Всечеснішому о. Шамбелянові Василеві Середовичу та о. Пилипові Бумбарові за відправлення величавих похоронних відправ та прощальні слова в Останню Дорогу Покійної. Рівнож дякуємо Евгенові Крукові та Василеві Жмурові та Хористам з хору „Сурма" за звеличання похоронних обрядів. Щиро дякуємо членам СУМА за обслугу внесенню Тіла Покійної, а Орестові Грициковi за щиру прощальну промову. Особливо дякуємо д-рові Михайлові Логазі за написання гарного некрологу про Покійну, а Стефанові Грициковi, що із рамені СУМА перевів замість квітів збірку на „Церква в Потребі". Також наша сердечна подяка Іванові Пиндусові, що в нашім гор'ю й смутку дав нам поміч. Рівнож складаємо щиру подяку Петрові Мацкові — директорові похоронного заведення за переведення гарного похорону.

Висловлюємо щиру подяку ВСІМ ТИМ, що зложили пожертви на Служби Божі та на „Церкву в Потребі" замість квітів на свіжу могилу.

За щиру Вашу доброту нехай Господь Всіх Вас щиро винагородить.

ІВАН — чоловік та син ЯРОСЛАВ ПІГУЛЯКИ

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшов у Вічність
дня 27-го березня 1972 року
наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО та ДІДУСЬ

бл. п. Михайло Муращук

Цією дорогою хочу висловити найщирішу подяку п. д-рові С. Банахові та п. д-рові Я. Миндюкові за дбайливу опіку дома та шпиталі.

Всечеснішим отцям Іваночкові та Миньові за відвідини у шпиталі, уділення Найсвятіших Тайн, відправлення Панахиди та похоронних обрядів. ВП. панові В. Воробцеві за промови під час Панахиди та над домовиною в день похорону. Дорогим Паням зі Союзу Українок, що прийшли зі словами розради у моєму гор'ю. Родині, Приятелям, ближчим та дальшим Знайомим, що зложили пожертви на Служби Божі та квіти. Ще раз щиро дякую п. Воробцеві і всім Учасникам тризни за пожертви на Наукове Т-во ім. Т. Шевченка та Катедру Українознавства.

ВП. п. Литвинові за солідне переведення похорону, панству Процюкам за влаштування тризни.

Хай Всевишній винагородить Вас щедрими ласками за Ваші добрі серця.

Горем прибита —
дружина ЛІДІЯ з Родиною

В глибокому смутку повідомляємо
Родину, Приятелів і Знайомих,
що дня 11-го квітня 1972 р. упокоївся в Бозі,
на 63-му році життя, по довгій недузі,
наш Найдорожчий
ЧОЛОВІК, БАТЬКО і ДІДО

бл. п.
МИХАЙЛО ЧУБАК

ПАНАХИДА в п'ятницю, 14-го квітня 1972 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 15-го квітня 1972 р. о год. 8:30 ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Юра в Ню Йорку, а опісля на український католицький цвинтар св. Духа, Hamptonburgh, N.Y.

Горем прибиті:

дружина — РОЗАЛІЯ
сини: МИХАЙЛО і
ТАРАС
доньки: ЮЛЯ з мужем ВАСИЛЕМ
ГАЛЯ
внуки: ХРИСТЯ і СТЕФАН

Замість квітів на могилу

бл. п. Софії Барановської

Мами нашого друга Романа, складають пожертви на „Церкву в Потребі":

Богдан і Ольга Козаки	$10.00	О. і А. Гаврилюки	10.00
Є. і Л. Яросевичі	5.00	Родина Гавдяків	10.00
О. і І. Масники	10.00	К. і Д. Корбутяки	10.00
К. і Т. Бень	10.00	Сергій Заполенко	5.00
		Н. і М. Базарки	5.00
		Б. і Т. Ясінські	5.00

Разом $80.00

Гроші переслано безпосередньо до Риму.

Замість квітів на свіжу могилу
Незабутнього Друга і Побратима по Зброї
сл. п. д-ра РОМАНА СТАХУРИ
кол. Старшини Леґіону УСС і УГА
складаю 20.00 долярів
на Дар Українському Воєнному Інвалідові.
ПЕТРО ПОСТОЛЮК

Замість квітів на могилу моєї Тещі
бл. п. СТЕФАНІЇ КРАМАРЧУК
яка померла в Україні, дня 21-го березня ц. р.
пересилаю 15.00 долярів
на „Церкву в Потребі"
д-р Ірина КРАМАРЧУК

В глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих,
що в середу, 12-го квітня 1972 р. відійшов несподівано у Вічність на 73 р. життя,
наш Найдорожчий БРАТ і ВУЙКО

бл. п.
Д-р РОМАН СТАХУРА

народжений в Перемишлі, Західня Україна,

хорунжий УСС, учасник Визвольних Змагань, б. адвокат в Ужгороді, Карпатська Україна, синдик Підкарпатського Банку, активний член багатьох організацій та товариств в Ужгороді і на еміґрації, останньо голова ОбВУА в Нюарку, Н. Дж.

ПАНАХИДА відбудеться в п'ятницю, 14-го квітня ц. р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин при Springfield Avenue в Нюарку, Н. Дж.

ПОХОРОН відбудеться в Янґставн, Огайо.

Горем прибиті:

сестри: ОЛЕКСАНДРА ТЕРЛЕЦЬКА з чоловіком МИКОЛОЮ
СТЕФАНІЯ й ОЛЬГА
сестрінок — НЕСТОР ТЕРЛЕЦЬКИЙ з дружиною МАРТОЮ і дітьми
сестрінка — ТАТЯНА ТЕРШАКОВЕЦЬ з чоловіком АНДРІЄМ і донечкою
та ближча і дальша Рідня

Замість квітів на могилу Покійного, просимо складати пожертви на Українських Воєнних Інвалідів.

З жалем подаємо до відома Членам Братства УСС, що дня 12 квітня 1972 року, несподівано помер

Д-р РОМАН СТАХУРА

б. хорунжий УСС і УГА, учасник Визвольних Змагань.

ПАНАХИДА за спокій душі Покійного дня 14-го квітня 1972 р. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 801 Springfield Ave., Irvington, N.J., а опісля Тлінні Останки будуть перевезені до Янґставн, Огайо.

Просимо Товаришів по Зброї до участи в похоронних відправах.

ГОЛОВНА РАДА БРАТСТВА УСС

ГОЛОВНИЙ КОМІТЕТ ПІДГАЄЧАН

подає до загального відома Підгаєчанам та Українському Громадянству, сумну вістку, що 6-го квітня 1972 року, в Ютика, Н. Й., ЗСА, відійшов у Вічність на 70-му році життя

о. ЯРОСЛАВ КНЯГИНИЦЬКИЙ

б. катехит у Підгайцях, парох Угринова, душпастир в Ельванґен, Німеччина, Спрінґвелі та в Ром, ЗСА.

СВЯЩЕНИЧІ ПОХОРОНИ відбулися у вівторок, 11-го квітня 1972 року.

Горем опечаленій Дружині та всій Родині, глибоке співчуття складає

ПРЕЗИДІЯ ГОЛОВНОГО КОМІТЕТУ ПІДГАЄЧАН

МОБІЛІЗУВАННЯ ВЛАСНИХ СИЛ, А НЕ ПОЛІТИЧНІ МАНІВЦІ

(Закінчення зі стор. 2-ої).

песники самі визначають свою ролю як людей неспроможних в ґльобальному засягу вести закордонну політику так, як ведуть її ОУН-АБН.

Кандидатам на пристосуванців до сильних світу цього хочемо пригадати, що Україна не периферія, а світова революційна проблема. Такий наш орієнтир, така напрямна дії. Що більше — Україна фактично вузлова проблема світової політики, і нам з таким підходом, а не маневруванням, с п одіванним на міражі „допомоги китайської карти" треба здійснювати визначені IV Великим Збором ОУН напрямні зовнішньої української політики.

Приблизно рік тому в Честері після доповіді пані Слави Стецько запитав. либонь, прихильник мельниківців: „А що ви шукаєте на Формозі?" Також д-р М. Сосновський і деякі його приклонники вчепилися питання Формози, ніби АБН вимле відповідати за долю того острова чи й всього континентального Китаю. і ніби не існує в українській політиці важливіших зовнішньополітичних проблем.

Нам навіть не важно, хто кому доставляє „політичну арґументацію". Тим часом пригадується співомовка С. Руданського, в якій на запит до запорожця, де середина світу, „він палицю підняв на піваршина і нею в землю гуп", мовляв, отут середина. Для націоналіста-запорожця Україна — середина світу, а для д-ра М. Сосновського „периферія", окрайок, що його призначили вищі сили світу „обсервувати". З „прагматичним" підходом у зовнішній політиці Україна напевно не визволиться, але залишиться додатком, „периферією" на віки вічні.

На потребу: не блукання політичними манівцями, не підважування зовнішньополітичної концепції ОУН-АБН, але мобілізування власних сил, бо, щойно маючи власні сили, можна пускатися на маневрування поміж чужих і часто зрадливих сил.

У чергових статтях — якими тут не займаємося — роздумування д-ра М. Сосновського про світ і визвольну політику поневолених народів доводять до того, що її народна мудрість визначила п р и повідкою: „Не тратьте, куме, сили, спускайтеся на дно". Бож він твердить, що визвольна боротьба поневолених народів у добі коекзистенції матиме проти себе всю існуючу систему т. зв. вільного світу („Свобода" з 17 березня 1972 р.) і т. зв. комуністичного світу.

Що ж тоді поневолені народи мають робити? Відповідаємо: завжди й насамперед мобілізувати власні сили. А д-р М. Сосновський у своїх висновках заперечує принцип власних сил.

МАВКИ ЧОРНОБРИВІ

Один з наших музикологів, ніхто інший, а колишній диригент Київської опери, професор одного із американських університетів, автор історії української музики, визначний композитор, диригент одного із передових хорів недавно висловився, що вже кінець нашому хоровому мистецтву тут на поселенні в Америці.

Причина цього дуже проста і переконлива: немає допливу молодняку до хорів чи то церковних, чи світських. Воно таке до болю правдиве і дійсне!

Аж ось як весняні квітки з-під снігу появилися на невідмерзлій ще добре після зими ниві — Симоненкові „Мавки чорнобриві". Це так Симоненко у колисковій пісні-вірші, що своїм поетичним польотом перевершила колискові всіх інших народів, називає дівчат українського роду. Даруйте молоді русокосі красуні українського роду. Ви є без ніякого застереження ті ж самі „Мавки чорнобриві", тільки із косами золотої української пшениці.

Коли опуститися з-під хмар Симоненкової колискової на тверду землю Вашингтона, то цими „Мавками чорнобривими" є дівчата хору „Євшан Зілля". Та не тільки з цього хору, але й дівчата Капелі Бандуристок з Дітройту, дівчата хору „Веснівка" з Торонта, „Жайворонки СУМА" з Нюйорку, „Перепелички" з Вінніпегу і, на щастя, багато більше молодечих дівочих хорових ансамблів менше відомих, але таких же само дорогих нам.

У найближчу неділю 16-го ц. м мавки з „Євшан Зілля" чаруватимуть нас співами з великої сцени „Симфоні голл" в Нюарку.

Дехто може спитати: „А де ж хлопці!?" Де ж ви, Симоненкові „Хлопці чорночубі"!? Будуть і хлопці. Танцюватимуть українських народних танків, по-козацьки! дрібно, та рівно . . . А з ними дівчата, Симоненкові „Хлопців чорночубих диво-наречені".

Буде й бандура. На мою радість і напевно на радість усіх! Гратиме молодий віртуоз Маркіян Комічак. Коли кілька років тому він з'явився на Союзівці і зголосився до мене на лекції гри на бандурі, я зразу завважив великий талант. На прощання я сказав йому: „Коли ти станеш великим віртуозом, не забудь, хто був твоїм першим учителем". Про це я згодом забув, але яке було моє миле здивування, коли недавно він після свого виступу, завваживши мене між слухачами, попросив майстра церемонії, щоб цей проголосив, що це я був його учителем. Не знаю, чи плакати мені, чи радіти, але мушу ствердити, що в дуже скорому часі учень далеко перевершив свого учителя.

Ще одно дуже важливе і будуюче наскрізь явище у виступі ансамблю „Євшан". Імпрезу влаштовують виключно молоді, по-своєму, по-молодецькому! Ходімо й ми старші туди, всі як один.

Роман Левицький

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 16-го КВІТНЯ 1972 р.

ПАТЕРСОН, Н.Дж. Спеціяльні збори Т-ва Т. Шевченка 64 Відд. о год. 2-ій по пол. у Вінярського, 482 Мейн стр. Проситься чл. прибути. — І. Бурний, секр.

- Користайте з інформативних брошур УНСоюзу.
- Поширюйте їх масово поміж членами та не-членами УНС.
- Вони поможуть Вам при забезпечуванні в УНСоюзі!